

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 2/2018

Únor 2018

Návrat k dobru

Americký spisovatel Edward Bellamy napsal v roce 1888 utopistický román *Pohled zpět*, v originále *Looking Backward*. Jde o zajímavý, jakože pohádkový příběh o sociálním štěstí a lepším životě. Hlavní hrdina románu, mladý Bostončan, upadne do hypnotického spánku, ze kterého se probudí až za 113 let. Za tu dlouhou dobu se všechno kolem změnilo. Změnili se lidé, podmínky, společnost, práce, život, jen on se vzbudil takový, jaký před 113 lety usnul. Svět jeho mládí byl nenávratně pryč.

Na začátku postní doby před Velikonocemi v našich chrámech zaznívá starodávné hebrejské poselství *Afar a tá veét, afar ta šúb* – Pamatuj, že jsi prach a v prach se obrátíš.

Klíčovým slovem tohoto starého biblického poselství je hebrejské slovo *šúb*. Znamená obrácení nebo návrat. Myslí se přitom na návrat zatoulaného a ztraceného dítěte zpět domů, návrat k otci, jak nám to zjevuje nejkrásnější biblický příběh pokání v podobenství o marnotratném synovi.

Ačkoli slova pokání a obrácení nepatří dnes mezi oblíbené, zajímavé a přitažlivé termíny, v pojetí návratu mají významný obsah. Myslím tím kontext návratu člověka k staré moudrosti a tradičním hodnotám, které lidi smiřují, spojují a sjednocují.

V jubilejním roce 2000 řekl papež Jan Pavel II. na Sinaji, že si docela dobře neumí představit budování moderních společností, aniž by se v nich neuplatňovaly Boží zákony. Proto v širším slova smyslu je obrácení nebo návrat jistou výzvou pro národy, aby své komunity a státní útvary budovaly na principech lásky, společného dobra, solidarity, pokoje, vzájemné spolupráce, což jsou univerzální hodnoty i hodnoty evangelia. V užším slova smyslu tato slova znamenají cestu hlubšího poznání sebe. Čili člověka, který těžko pochopí smysl svého bytí, pokud jej nepronikne smyslem pro duchovnost a lásku, poznání a pravdu, spravedlnost a odpuštění, morálku a svědomí. Těžko lze nesouhlasit se slovy o tom, že dnes jsme mnohem informovanější než minulé generace, ale jsme i lepší? Pravděpodobně jsme vzdělanější než lidé před desetiletími, ale jsme i moudřejší? Jsme mnohem flexibilnější, ale jsme také otevřenější pro dobro a odolnější vůči zlu? Možná jsme i bohatší a movitější než naši rodiče a prarodiče, ale jsme také šťastnější? Odpověď, necht' zazní v našem srdci.

Starověký řecký nápis na Apolónově chrámu v Delfách: *Gnothi seautón* – poznej sám sebe, dostává v pokání a obrácení nový rozměr. Je v něm aktuální výzva postní doby: buď lepší! To je být sám sebou v hloubce moudrosti srdce. Asi to měl na mysli svatý František z Assisi, když řekl: "Nestačí změnit zákony, je třeba změnit srdce."

Běh času našeho života nezastavíme. Můžeme si ho však s díky vychutnávat a jeden druhému zpříjemňovat. Pro některé v úterý (letos 13. února) skončí čas masopustu a na Popeleční středu přijmou pozvání k obnově duše k Velikonocům. Pro jiné, i když "pochovali basu", bude čas masopustu, konzumu a zábavy pokračovat dál. Jiní další už ani moc nevědí, že nastal nějaký postní čas díky, ztišení, polepšení a konání dobra.

Taková už je občanská společnost, v níž církevní normy jsou věcí svobody, chtění a křesťanské zralosti. Tedy o to vzácnější.

(podle KN)

Ačkoliv hněv odsuzujeme, často se zlobíme. I na Boha

Když se řekne slovo hněv, věřícímu člověku se automaticky vynoří: Je to jeden ze sedmi hlavních hříchů. Při hněvu jde vždy o reakci na mravní nebo fyzické zlo, které prožíváme nebo které nám hrozí. Často je takový hněv spojen s touhou po pomstě, po potrestání toho, kdo je jeho původcem.

Hněv patří mezi vášně a skoro vždy má vliv na charakter skutku (srov. KKC,

čl. 1772, 1866, 203). Vášně patří totiž mezi základní překážky, které se vztahují na morální a etické hodnocení toho, co jsme udělali, jak se chováme, i toho, jak přemýšlíme. Je v nás, že hněv odsuzujeme, neboť všichni dobře víme, že platí Kristova slova: "Před soud půjde každý, kdo se na svého bratra hněvá" (Mt 5, 22). A přece je

hněv součástí našeho života. Vždyť kdo z nás ho nezažil? Kdo z nás se nezlobil? Kdo z nás může stoprocentně říct, že svůj hněv vždy zvládl?

Na co se vlastně dokážeme zlobit? Co nás dokáže vyvést z míry?

Hněv jako reakce na fyzické a morální zlo

Umíme se hněvat na všechno možné. Pamatuji si například, že během základní vojenské služby jsme se mnozí zlobili, když na nás v neděli nezbylo kakao, mazanec či vánočka, neboť "mazáci" dostali více a my "holubi" jsme vyšli naprázdno.

Míváme však i mnohem vážnější důvody zlobit se. Někdy se zlobíme, protože máme pocit křivdy, cítíme nějakou bolest nebo proto, že na nás dolehla těžká nemoc. Hněv, který přichází po nevyplacené mzdě za vykonanou práci, nabírá i sociální rozměr. Nebezpečný hněv přichází v manželství z takových důvodů, jako je nevěra, zrada, nesplněné slovo. Jak se jen tehdy dokážeme zlobit!

Zlobíme se pro něco, za něco, na věc, na zvíře, člověk na člověka. A určitě se zlobíme i sami na sebe, když si uvědomujeme, že máme problém s hříchem, že do něj vždy padáme. Tehdy náš hněv je reakcí na morální zlo.

Je toho mnoho, co by se dalo představit jako impuls na hněv. Ve zkratce je hněv reakce na zlo, které je nedostatkem dobra.

Jistým způsobem nás možná "pohladí", že zlobit se umí i Bůh!

Má Bůh právo zlobit se? Lidský rozum se vzpírá představě, že Bůh podlehne vášni hněvu jako člověk.

Hněv a Bůh

Je jistě šokující mluvit o Bohu, který je rozhořčen, který se zlobí. Při pohledu do Starého zákona však musíme říci: Boží hněv existuje. Izaiáš to jasně napsal: "Jeho hněv plane a zvedá se hustý dým, jeho rty jsou plné hněvu, jeho jazyk jako stravující oheň, jeho dech je jako rozvodněný potok, co sahá až po hrdlo – aby otrásl národy otřesům ničícím, je uzdou na tvářích národů, což vede k bloudění" (Iz 30, 27-29).

Boží hněv má různé projevy: malomocenství, hladomor, sucho... Výsledkem Božího hněvu je často smrt – jen si vzpomeňme na Davida a jeho příběh (2 Sam 24nn).

A co je jeho příčina? Jednoduše to lze shrnout takto: Bůh se hněvá na vyvolený národ, když schází z jeho cesty. Důkazem toho jsou dějiny každého proroka. Například prorok Ozeáš píše: "Právě tak naloží s vámi Bét-el pro vaše strašné zlořády. Za úsvitu bude izraelský král nadobro umlčen." (Oz 10, 15).

V Bohu bojují jakoby dva fenomény: jednak je to hněv spojený se spravedlností, na druhé straně je to milosrdenství. Boží hněv je však jiný než ten lidský. Jeho hněv je ovládan – Bůh nikdy nepodlehne hněvu tak jako člověk. Bohu se lidský hněv protíví. V Písmu svatém jsou o tom jasné zmínky. Protíví se mu hněv člověka proti člověku, zvláště když je jeho hybnou silou žárlivost, jako v případě Kaina vůči Abelovi (srov. Gn 3, 7-9) nebo pomsta, jako v případě Simeona a Leviho (srov. Gn 34, 1-31). Takový hněv totiž často vede k vraždě.

I člověk se však může zlobit svatým hněvem. Svatý hněv člověka je hněv vůči hříchu. Takovým hněvem zuří Mojžíš na nevěru Židů (Ex 16, 20). Prorok Eliáš

ve svém svatém hněvu dokonce pobije falešné proroky (srov. 1 Král 18, 40). Svatým hněvem hoří i Jan Křtitel vůči Herodovi (srov. Mk 6, 17-18). V evangeliu najdeme scény, kdy Ježíš hoří hněvem – převrací stoly a vyhání kupce, kteří si udělali z domu jeho Otce tržnici (srov. Mk 11, 15). Apoštola Pavla chytne svatý hněv, když se dívá na Athény a vidí modloslužbu a život v hříších (Sk 17, 16).

Zdá se tedy, že svatý hněv je něco, co Bůh toleruje. Dokonce lze říci, že všichni jsme přímo povinni hořet "hněvem", když vidíme, že se v naší blízkosti koná hřích.

Zlobím se na Boha

Existuje však ještě jeden hněv a je mnohem závažnější než všechny ostatní: člověk se může zlobit i na Boha! Zlobíme se na Boha, když často říkáme: "Nepomohl mi... Kde byl? Proč to dopustil?!" Kněz se v *ordo praxis* mnohdy setkává s otázkami: "Jak je to možné, že já, který žiji tak, jak Bůh káže, mám takové velké problémy?! A ten, který žije jako neznaboh, se má mnohem lépe!" Kolik lidí i dnes smýšlí právě takto?

Asi jeden z neznámějších příběhů o tom, jak se člověk zlobil na Boha, je zapsán ve 4. kapitole knihy proroka Jonáše. Jonáš nemůže Bohu odpustit, že nepotrestal

Ninivské a ušetřil je od záhuby. Bůh klade Jonášovi otázku: "Zlobíš se snad právem?" (Jon 4, 4; 9). A on zatvrzele stále říká: "Právem se zlobím..." (Jon 4, 9). Boha často viníme za všechno. Otázka zní: Kdyby Bůh nebyl, koho bychom obviňovali? Koho obviňují nevěřící lidé za zlo?

Z dějin jsou známé příklady lidí, kteří se veřejně hlásili k tomu, že se na Boha zlobí. I sám jsem byl svědkem toho, jak člověk proklínal Boha a vinil ho za všechno zlo. Jeho vztek na Boha byl tak velký, že shodil ze stěny kříž. Chybělo málo a málem by ho pošlapal... Až do takové krajnosti může člověk zajít ve svém hněvu na Boha.

Co je největším důvodem pro hněv člověka ve vztahu k Bohu? Jednoznačně je to fakt, že věci nefungují, jak chceme; že události se nevyvíjejí podle našich představ. Boha obviňujeme za zlo, jehož důsledky na nás nebo na naše drahé

nepříjemně či až bolestně doléhají; za zklamání ze zmařených plánů, z nenaplnění očekávání; když se cítíme ohroženi mravním nebo fyzickým zlem.

Není to však v podstatě tak, že chceme, aby Bůh byl takový, jak chceme my? Nepovažujeme Boha za jakýsi "hrací automat"? Neříkám si: "Hodím do něj modlitbu, mši, dobrý skutek a počkám, kdy Bůh splní mé představy"? Pro naše evropské myšlení je příznačný přesně takový pohled. Očima rozumu je velmi obtížné akceptovat, že se věci dějí, jak se dějí, respektive, že se nedějí, jak chceme, aby se děly.

Spravedlnost Boha je však navázána na jiné kategorie, než na jaké je navázána lidská spravedlnost. Bůh je nejvyšší kategorií – je nad vším tím, co známe. Jeho vlastnosti jsou sice takové, jako jsou naše, vždyť jsme stvořeni k jeho obrazu a podobě, ale nikdy se nemůžeme s Bohem ve všem ztotožnit. Bůh je nejvyšší kategorie a současně je i nad všemi kategoriemi, ve kterých se pohybujeme, ve kterých žijeme. Nato, aby to člověk poznal a uznal, potřebuje světlo víry a rozum poznamenán vírou. V dějinách Evropy najdeme takové smýšlení už od dob Aristotela, který do své metafyziky vnesl právě logické uspořádání života skrze kategorie. Kategoriemi uspořádání života jsme však někdy takoví spoutáni, že nedokážeme pochopit, že Bůh není ten, kdo bude dělat věci, které chceme my. Často zapomínáme na to, že za mnohé si můžeme sami;

Utrpení není definitivum

Určitě přiznáme, že náš hněv vůči Bohu je největší, když trpíme my nebo někdo neviný. Takový je náš pohled – pohled Evropanů či křesťanů pocházejících a vyrůstajících na židovství, římském právu, řecké filozofii a křesťanství.

Jeden z mých kaplanů před časem odešel do Afriky. Vždy je pro mě zajímavé mluvit s ním o Afričanech, neboť jejich chápání některých věcí je úplně jiné v porovnání s naším. Lidé v Africe mnohem snadněji přijímají fakt utrpení a bolesti. Jsou silně přesvědčeni, že Bůh ví, proč je to tak. Jsou přesvědčeni, že Bůh ví, proč je svět takový, jaký je. Věří velmi bytostně, že Bůh to řídí, že Bůh se postará. Afričanům nepříjde ani na mysl, aby v době trápení pocítovali vůči Bohu hněv. I přes bolesti Bohu stále důvěřují. Na vše, co se jim přihodí; na vše, co nedokážou pochopit, mají odpověď: "Bůh vidí. Bůh vidí více než my, protože my nejsme s to to vidět. Bůh nám ukáže cestu."

Tato úplná důvěra, kterou jim často můžeme jen závidět, vychází z totální rezignace na snahu vytvářet si o Bohu vlastní představy.

Zdá se vám, že je to jen projev naprosté rezignace? Petr vzpomíná, že ten, kdo viděl hluboce věřícího Afričana, tohoto dojmu nikdy nenabude. Afričan od Boha neodchází, nedělá mu výčitky, nehádá se s ním, on se s Bohem nezlobí. Ne, to není pasivní forma zbožnosti, to je projev víry. Nám v našem možná i zvykovém či jiném křesťanství takový typ duchovnosti chybí. Je to totiž jiná metafyzika, než na jaké jsme vychováni.

Co na závěr?

Není třeba se bát. Zlo v našem životě nebude mít poslední slovo. Poslední slovo má Bůh a jeho láska – vždyť jsme povoláni k věčnosti.

(podle KN)

Dejme smysl číslu čtyřicet

Říkáme, že nepotřebujeme dělat pokání, neboť jsme dobrými lidmi. Utěšujeme se i tím, že si vedle sebe postavíme člověka horšího, než jsme my, aby vedle něj vynikla naše dobrotá. Měli bychom však mít odvahu postavit se vedle Ježíše. Vedle něj bychom poznali, že musíme změnit svůj život. Mějme odvahu to udělat během 40 postních dní.

Zanedlouho začneme prožívat postní dobu. V našich kostelích se změní atmosféra. Liturgická barva bude fialová. Budou se zpívat písně o utrpení Ježíše. Nebude se zpívat Sláva Bohu na výsostech. V kostele bude méně květů. V postní době se budeme modlit křížovou cestu. Při návštěvě kostela uvidíme, že se opravdu něco změnilo.

Ve světě, ve kterém žijeme, se však nezmění nic. Křesťanský půst neoslovuje dnešní svět.

Svět se bude i nadále bavit a řídit se svým rytmem. Nebudeme nikde cítit, že by lidé změnili svůj životní program. Akorát v obchodech se objeví čokoládová vejce a slepice, aby vyměnily čokoládové Mikuláše a Santa Clausy. Jsou to pohanské symboly, které nás mají připravit na Velikonoce. Budeme opravdu cítit, že se ve světě nic nezměnilo. Avšak právě v této atmosféře můžeme dokázat, že se chceme dát vést Ježíšem Kristem a Církví, nikoli majiteli obchodů a restaurací. Jako svobodní lidé se můžeme modlitbami, odříkáním, pokáním a dobrými skutky užitečně připravit na slavení Velikonoc.

Čtyřicet dní

Číslo 40 má v souvislosti s postní dobou zvláštní duchovní význam. Často se zmiňuje v Písmu svatém. Vody potopy padaly na zem 40 dní a nocí (srov. Gn 7, 12). Mojžíš zůstal na hoře Sinaj 40 dní a 40 nocí bez jídla a pití, než dostal od Pána Deset Božích přikázání (srov. Ex 34, 28). I Eliáš kráčel k Boží hoře Chorebu 40 dní a 40 nocí (srov. 1 kr 19, 8). Obyvatelé Ninive, na podnět Jonášova slov: "Ještě čtyřicet dní a Ninive bude vyvráceno!" (Jon 3, 4) dělali 40 dní pokání a město se zachránilo. Nejdůležitější však je, že sám Ježíš se 40 dní a 40 nocí postil a modlil na poušti předtím, než začal své veřejné působení (srov. Mt 4, 2). A po zmrtvýchvstání se 40 dní zjevoval učedníkům, dokud se nevrátil k Otcí.

Důkazy o postní přípravě na Velikonoce nacházíme v církvi od nejstarších dob. V Eusébiových církevních dějinách se zmiňuje list z druhého století, který napsal sv. Irenej papeži sv. Viktorovi I. o rozdílech v praxi západní a východní církve: "Spor se netýká pouze dne, ale i podstaty půstu. Někteří si totiž myslí, že by se měli postit jen jeden den, někteří dva a jiní ještě více dní; jsou i tací, pro které den znamená čtyřicet hodin v kuse. Takový velký rozdíl v zachovávání půstu nevznikl v našich časech, ale pochází z dob našich předků."

Když římský mnich a historik Rufinus z Aquileia překládal Eusebiův text z řečtiny do latiny, vinou diakritiky mezi slovy

"čtyřicet" a "hodin" vznikla interpretace, že se lidé postí 40 dní ve dne v noci.

Důležitost této pasáže však je v tom, že vzpomíná předky, což bylo označení pro apoštoly, za kterých již existoval čas půstu.

Větší jednotnost v postní praxi nastala až po Milánském ediktu v roce 313, kdy křesťané dostali svobodu. Nicejský koncil určil, že každý rok se mají konat dvě provinciální synody, z toho jedna den před začátkem 40denní postní doby. Sv. Atanáš ve Velikonočních listech prosil věřící, aby zachovali 40denní postní dobu před intenzivnějším půstem ve Svatém týdnu. Sv. Cyril Jeruzalémský ve svých katechezích nabídl katechumenům 18 instrukcí na postní období. Sv. Cyril Alexandrijský rovněž zaznamenal ve svých listech postní zvyklosti a trvání půstu, přičemž zdůrazňoval 40denní dobu. Nakonec papež sv. Lev Velký kázal, že věřící musí "naplnit půstem 40denní apoštolskou instituci", přičemž se odkazoval na apoštolský původ půstu.

Můžeme tedy s jistotou dojít k závěru, že koncem 4. století existovalo 40denní období velikonoční přípravy a že jeho hlavní duchovní náplní byla modlitba a zdrženlivost.

Když se ustanovil 40denní půst, následovala diskuse o tom, jak dlouho má trvat postní doba. Například v Jeruzalémě se lidé postili dohromady 40 dní, od pondělí do pátku, ale ne v sobotu a v neděli, čímž se postní doba prodloužila na osm týdnů. V Římě a na Západě lidé dodržovali šestitýdenním půst od pondělí po sobotu. Nakonec se rozšířila praxe šesti dní v týdnu v délce šesti týdnů. Popeleční středa se ustavila jako začátek 40denní doby.

Postní pravidla

Pravidla půstu se rovněž měnila. V některých oblastech se církev zdržovala všech forem masa a živočišných produktů, zatímco v jiných oblastech se povolovala konzumace ryb. Například papež sv. Řehoř Velký psal sv. Augustinovi z Canterbury: "Zdržuje se všeho, co pochází z těla: masa, mléka, sýra a vajec." Někde bylo zvykem jíst jedno jídlo denně, a to večer nebo kolem třetí odpoledne. Tato pravidla se nakonec vyvinula tak, že se povolilo malé jídlo během dne k udržení síly pro práci. Povoleno bylo jíst ryby a později i maso ve všechny dny kromě Popeleční středy a Velkého pátku. Byly vydány i dispenze k jídlu mléčných výrobků, pokud se zároveň konaly dobré skutky. Nakonec se toto pravidlo zcela uvolnilo.

Různé obměny liturgických pravidel pro období půstu v průběhu let zjednodušily a usnadnily život věřícím. Popeleční středa je i dnes začátkem postní doby, která trvá 40 dní s výjimkou nedělí.

Současná pravidla zdržování se jedení masa jsou velmi jednoduchá: na Popeleční středu a Velký pátek platí přísný půst. Věřící se zdržují masitého

pokrmu, mohou se jednou denně dosyta najíst, povolena jsou i menší jídla k udržení síly. Půst na Velký pátek se může podle okolností prodloužit i na Bílou sobotu.

Na pátky během postní doby platí stejná postní disciplína jako na všechny pátky v roce. Jsou dny pokání a věřící si mohou vybrat z několika způ-

sobů, jak pátek prožijí. Může to být zdržování se masitého pokrmu, skutky zbožnosti, mezi které patří účast na mši svaté, křížová cesta nebo bolestný růženec. Můžeme si alespoň deset minut číst Písmo, udělat nějaký konkrétní skutek lásky, například návštěvu nemocného nebo zřeknutí se televizních programů, kouření a alkoholických nápojů. Ačkoliv postní praxe se během staletí měnila a vyvíjela, její základ zůstává stejný: činit pokání, zbavit se hříchu, obnovit si víru a připravit se na radostnou oslavu tajemství naší spásy.

Vnitřní obnova

Smyslem všech postních praktik je připodobnit se Ježíši jako vzoru poslušnosti k Otci a lásky k lidem. Bez této snahy by všechny postní projevy byly jen vnějšími znaky, bez vlivu na naši mysl a srdce. Když nás Ježíš vyzývá k pokání slovy: Obráťte se a věřte evangeliu (Mk 1, 15), tak myslí na vnitřní změnu, které by měly pomoci i naše vnější postní skutky.

Poučný pro nás je již zmíněný příběh proroka Jonáše, kterého Bůh poslal, aby hlásal obrácení v Ninive, ve velkém a zkaženém městě. Avšak dříve, než tam půjde, pokouší se uprchnout na moře, protože má strach vyzývat k obrácení ve městě, které je na vrcholu své velikosti. Podobné pocity znechucení může i dnes prožívat ten, kdo ohlašuje poselství o pokání. Pokušení je silné, protože žijeme v dobách, kdy lidé žijí v různých omezeních a strachu a myslíme si, že by spíše potřebovali nějaké poselství o radosti. Když se však zamyslíme nad hloubkou Ježíšovy výzvy, tak oceníme její přínos pro náš život.

Pod naším slovem *obrácení* se v Novém zákoně ukrývá skoro vždy řecké slovo *metanoia*, které v doslovném překladu znamená revoluční změnu způsobu myšlení. Meta je předponou označující radikální změnu směru a noia je podstatným jménem označujícím úmysl.

Ježíš vyzývá k radikální změně v našem nitru. Zevnitř čili ze srdce člověka, jak mluvil Ježíš, pocházejí špatné touhy jako nečistota, krádež, vražda, nemravnost, žádostivost, zvrácenost, podvod (srov. Mk 7, 21-22). A sv. Jakub dodává: "Odkud jsou mezi vámi boje a odkud rozbroje? Zda ne odtud – z vašich žádostí, které brojí ve vašich údech?" (Jak 4, 1). Každá revoluce, která nemá počátek v nás samých, nemá velký význam.

Ve Starém zákoně ve chvílích pronásledování a národních neštěstí Židé spílali sousedním národům, které utlačovaly Izrael. Ale proroci jim připomínali, že oni jsou vinni za své neštěstí. A proto je napomínali: "Obrat'te se ke mně celým svým srdcem, postem i pláčem a nářkem, roztrhněte si srdce, a ne roucho, obra'tte se k Hospodinu, svému Bohu, vždyť je dobrotivý a milosrdný, trpělivý a velmi lítostivý a může odvrátit neštěstí" (Joel 2, 12 - 13).

I v dobách Ježíše všichni očekávali, že Mesiáš přijde, aby vyhlásil svatou válku proti pohanům. On však předpověděl, že je poslán "pouze k ovcím ztraceným z domu Izraele" (Mt 15, 24); namísto toho, aby křičel: Běda vám, cizinci, kteří okupujete Palestinu, on volal: "Běda vám, farizeové a zákoníci" (Mt 23, 13); "Běda ti, Korozaine! Běda ti, Betsaido!" (Mt 11, 21). Vůči výzvě k obrácení není žádné úlevy. Židům nepomohlo, když říkali: "Naším otcem je Abraham" (Mt 3, 9), jako ani nám nepomůže, když budeme říkat: jsme dětmi Církve.

Co máme dělat?

Tuto otázku adresovali apoštolům první posluchači ohlašování: "Co máme dělat, bratří?" (Sk 2, 37).

Ježíš nám vysvětlil, co máme dělat. Vše je obsaženo ve větě: Obrat'te se a věřte evangeliu. Víra v evangelium znamená přijetí dobré zvěsti nebo, jak říkal Ježíš, přijetí království, které je třeba přijmout "jako dítě" (Mk 10, 15). Obrácení tedy znamená stát se malým a prostým na rozdíl od falešné velikosti a falešné moudrosti. To znamená být připraven ztratit všechno, abychom nepovažovali

sebe za centrum vesmíru, kolem kterého všichni ostatní musí kroužit. Obrácení spočívá v odvrácení se od sebe samých, abychom se nasměrovali na Boha. Čili v umístění Boha a jeho království do centra našich myšlenek a záměrů, ve kterých vládne naše velké "já". To je ze všeho nejhlavnější.

Evangelium nám dává celou řadu konkrétních příkladů obrácení. Některé se podobají i naší situaci. Co znamenalo pro celníka Zachea obrácení a víra v evangelium? A co znamená pro toho, kdo je dnes v podobném postavení jako jsou ekonomové, lidé pracující v administrativě nebo lidé, kteří pracují s vlast-

ními nebo cizími penězi? Zacheus doma Ježíšovi řekl: "Pokud jsem někoho oklamal, vrátím čtyřnásobně" (Lk 19, 8). Zacheus přijal, že musí začít chovat spravedlivě, skončit s využíváním bližních a napravit způsobené křivdy.

Co znamenalo obrácení a víra v evangelium pro hříšnici, která přišla k Ježíšovi do domu Šimona (srov. Lk 7, 36n)? Znamenalo to pláč u nohou Ježíše a odvahu změnit život. Totéž vyžaduje dnes Ježíš od žen i mužů, kteří jsou v podobné situaci! A nejde tu jen o veřejné hříšníky a hříšnice, ale i o ty, kteří vedou v skrytu nečestný život, přičemž se uchylují k tisíci zákrokům, aby mohli současně hřešit i zachovat si dobré jméno; o ty, kteří naplňují vlastní život tělesnými hříchy; o ty, kteří ničí vlastní manželství nevěrou. Od nich všech Ježíš vyžaduje jednu věc: lítost a rozhodnutí, že nebudou už víc hřešit.

Co znamenalo pro Saula z Tarsu obrácení a víra v evangelium? Znamenalo to zanechání kariéry zákoníka, lidských i náboženských plánů, ambicí a dosavadních přátelství; znamenalo to stát se bláznem pro Krista, dát se jím zcela ovládnout.

V tomto úsilí nejsme sami. Kristus jde s námi, aby bojoval se zlem, které je v nás. On, jak říká svatý Petr, jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby vás přivedl k Bohu (1 Pt 3, 18).

Musíme zůstat ve světě

Naše pokání může stěžovat skutečnost, že musíme zůstat ve světě. Možná bychom rádi šli někde do samoty a tam nad sebou přemýšleli. Většina však musí zůstat ve světě své rodiny, práce, školy. Musí činit pokání za pochodu. Proto naše pokání bude aktivní. Tam, kde žijeme, budeme přemýšlet nad sebou, nad Bohem a nad bližními. V obchodě můžeme přemýšlet nad tím, jestli nekupujeme mnoho zbytečných věcí. V zaměstnání a ve škole nad tím, zda nejsme lidé, kteří šíří zlo, nespravedlnost nebo nenávisť. Při večerních modlitbách budeme přemýšlet nad tím, které hříchy vládnu v našem životě. Při pohledu na zástupy lidí na cestách a ulicích můžeme meditovat nad světem anad jeho celkovým zaměřením. Na mších budeme prosit o milost dobré svaté zpovědi a trvalého obrácení.

(podle KN)

Moderní postění a příklady v Písmu svatém

V postní době se doporučuje, abychom se zříkali toho, co nám chutná nebo co nás obírá o volný čas. Ušetřené peníze a čas bychom měli věnovat lidem, kteří to potřebují. Písmo nám připomíná důležitost půstu a duchovní pohnutky na sebezapření.

Vážená redakce,

patřím ke střední generaci, která během postní doby nejedla maso, sladkosti nebo nepila kávu. Časy se však změnily. Podle mého názoru postění současného člověka vyžaduje něco zcela jiného – zřít si vyseďování před počítačem či televizorem a udělat něco dobrého. Co si o tom myslíte? Zajímalo by mě, jestli i jiná náboženství vyzývají k postu a co se o půstu dozvídáme v Písmu svatém. Děkuji.

Jakub

Milý Jakube,

shodneme se, že postní období má být pro věřícího člověka (a nejen pro něj) časem změny. Tak jak si mnozí z nás dávají různé novoroční závazky, stejně je chvályhodné, pokud umíme na sobě zapracovat i během čtyřiceti dní půstu. Pozor však, abychom nesklouzli do pokušení "držet dietu", že takto jsme si odbyli svou povinnost a už není třeba nic jiného. Pokud naše postění a obětování se pro jiné není spojeno s vnitřním přesvědčením a nasměrováno na duchovní život, pak se jakési odbylí povinnosti stane jen vnější maškarádou.

Jak jste zmínil již v otázce, je správné, pokud se lidé umí zříci toho, co pro ně něco znamená, například alkoholu, sladkostí,

kávy či masa. V čase postu se to má vždy zaměřit na vyšší cíle. Například penězi, které bych jinak použil na alkohol, pomůžu člověku, o kterém vím, že má finanční potíže. Nebo čas, který většinou trávím u kávy, využiji jinak – na modlitbu, návštěvu známého a podobně.

Ptáte se, zda se zachování půstu vyskytuje i v jiných náboženstvích. Půst není výlučně křesťanskou záležitostí. I v židovství najdeme mnoho výzev k postu. V Izaiášově proroctví se kritizuje chápání půstu, který spočívá pouze v umrtvování, oblékání se do pytloviny či sypání popela. "Zda toto nazveš půstem a dnem milým Bohu?" (Iz 58, 5). A pokračuje: "Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebyt netečný k vlastní krvi?" (Iz 58, 6-7). Jiné náboženství, které můžeme zmínit, je islám, pro který je půst jedním z pěti pilířů (další jsou víra, modlitba, almužna a putování). Během měsíce ramadán se muslimové postí pro poslušnost Alláhovi a poděkování za jeho milost. Půst spočívá v zříkání se jídla, pití a intimních projevů od východu slunce až po západ (Korán 2, 187).

Písmo nás utvrzuje o důležitosti půstu: nejenže sám Ježíš se postil, ale evangelisté vyzdvihují i jiné příklady lidí – například prorokyni Annu, která ve

dne v noci sloužila Bohu postem a modlitbou (Lk 2, 37). Zde je půst velmi silně propojený s děkováním a velebením Boha prostřednictvím modlitby.

Další příklad konkrétní formy půstu nacházíme v evangeliu podle Matouše: "Když se ty postíš, pomaz si hlavu a umyj si tvář, aby ne lidé spatřili, že se postíš, ale tvůj Otec, který je skryt. A tvůj Otec tě odmění, neboť on vidí i ve skrytosti" (Mt 6, 17-18). Jednoduše řečeno, forma půstu má být taková, aby přibližovala člověka k Bohu.

(podle KN)

Co dělat, když masmédia otupují emocionální citlivost

Obsah zpráv a televizních programů je přeplněný násilím. Je třeba si nechat odstup od toho, co nám přináší některá média a zejména televize. Správné je vybrat si takové programy, které nás zušlechťují, a využívají čas na smysluplné aktivity.

Vážená redakce,

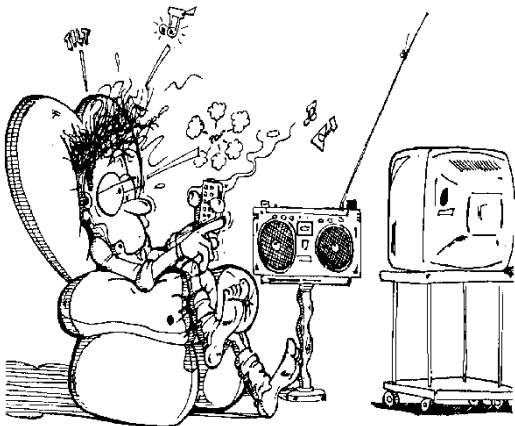
v rámci televizního zpravodajství, ale i v novinách místo vyvážených zpráv o dění ve společnosti převládají samé finanční kauzy, kriminální činy a brutální vraždy. Někdy je jich už příliš, člověk to nedokáže zpracovat a uvědomit si bezpráví, procítnout jeho bolestné následky. Nevím, co to způsobí u mladých a jaký příklad dostanou do života. Poradte, jak se bránit, aby masmédia neotupila naši citlivost a schopnost zdravého úsudku. Děkuji.

Terezie

Milá Terezie,

mediální produkce je opravdu přeplněná násilím. Někdy se zdá, jako by si tam Zlý našel úkryt. Odtud vystrkuje rohy a natahuje k člověku ruce, aby ho strhl

a vtáhl do svých sítí. Proč se mu to tak daří? Asi jsme citlivější na zlo jak na dobro. Zlo doprovází vzrušení, nepoznané emoce, a to nás láká. Z duchovního hlediska lze říci, že to, co je v nás po dědičném hříchu zraněné, se rychle probudí. Stačí se jen těchto hlubokých míst v naší duši nešetrně dotknout a ze zranění se vynoří emoce, které dráždí na tisíce způsobů. Emocionálně trhají, způsobují strach, hrůzu, ale přinášejí i krátkodobou slast a požitek. A mladí lidé jsou nejvíce zranitelní. Tuto rozpolcenost šikovně využívají tvůrci programů. Jako žongléři nakládají se slovem, s obrazem i hudbou a útočí na nízké pudy člověka. Připomíná to legendu o Pandorině skříňce. V této řecké bájí se říká, že Zeus vyzval bohy, aby obdarovali děvku Pandoru dary. Ti byli "štědří". Každý jí dal to, čeho se chtěl zbavit. Když dívka otevřela skříňku, vyskočily z ní samé špatné věci: agresivita, melancholie, nemoci, negativní emoce, nespoutané vášně. Slečna, vida tu hrůzu, rychle skříňku přivřela, ale zavřela v ní už jen to, co zůstalo na dně – naději. Nepodobají se na Pandorinu skříňku současné média? Proti otravě je však třeba se bránit. Co s tím? Rady pro všechny: držte si od věcí odstup. Uvědomte si, jak daleko ve vás poselství z médií postoupila. Udělejte si experiment: zkontrolujte si svůj slovník. Proč? Nuž dřív, než vyjde slovo z úst, vzduch brázdí po nitru, obohatí se o myšlenky, navštíví tajné zákoutí duše, obalí se do emocí a vynese na povrch "bohatství" duše. Co je to? Nadávky, agresivita, nečistota? Pokud ano, je čas se sebou něco dělat.

I současný člověk by měl vědět o duchovních zákonitostech, které jím hýbou, co jím zatřese, co mu škodí, kde je nejvíce zranitelný. Na základě tohoto zjištění má být opatrný a nepustit šílenost skrze své srdce. Prevence je nejlepší ochrana. Jinak řečeno: nedrážděte to zvíře, které je ukryto v médiu, nebo probudíte zvíře, které dřímá ve vás. Z každého programu se totiž vynořuje určitý duch. Ten hýbe celým člověkem. Nepustíte si přece pod kůži to, co vás otráví. Máte královské žezlo – televizní přepínač. I rozum. Ony se musí spřátelit. Vyberme si jen takové programy, které nás budují, a nikoliv ničí.

Další zlaté pravidlo je, že hlava nás má bolet stejně jako tělo. Jinými slovy, je třeba mít harmonii mezi duševní a tělesnou prací, námahou a relaxací. Kdosi výstižně definoval naši kulturu jako kulturu zábavy, v níž jsou lidé unavení zábavou až na smrt. Nebraňte se i fyzické práci. Vytrhněte se ze stresu a hřmotu a ztište se, provětrejte si myšlenky v přírodě. Promluvte si s přáteli, udělejte něco dobrého pro druhé, navštivte nemocného nebo hřbitov... Jsem přesvědčen, že se ve vás něco změní. Jinak uvidíte život a probudí se vám i citlivost na hodnoty. Nuž a doporučuji i modlitbu a čtení Božího slova. Ono má sílu a vyčistí duši, zjemní vnímání světa a probudí soucit s druhými lidmi. To je asi třeba dělat se sebou a doprovázet v tom i naši mládež.

(podle KN)

Pro zamilované

*„A když jsme sami, spaluje nás chlad zimy,
a když jsme sami, jsme jakoby ztraceni v nehostinných horách,
zavěšení do prázdna, a když jsi sám, už ani nevíš, kdo jsi. ”*

Gen Rosso

CHCE, ABYCH OPUSTIL PARTU

"Chce, abych odešel z party... a já nevím, co dělat. Já jí mám rád, ale nyní žádá příliš!"

"Možná bych kvůli němu i mohla opustit partu, ale jací přátelé by mi pak zůstali?"

To je opravdu velký problém.

Takové požadavky, trochu podivné, ale často naléhavé, vám určitě nedají spát, pokud je berete vážně! Ale žerty stranou, mnohé páry se často dostávají "do krize", protože se nedokážou dohodnout: "Věnuješ se více partě a mě zanedbáváš," "Chtěl

bych, abychom spolu trávili více času," "Nelíbí se mi lidé, se kterými se setkáváš," a tak dále.

Na takový druh požadavků lze zareagovat dvojím způsobem. A v obou případech to bude chyba.

První reakce

První typ reakce spontánně vzniká v jemných a citlivých srdcích. Jelikož nemáte v zájmu rozbít nádherný vztah, skloníte hlavu a řeknete: "Pokud to chceš ty..."

STOP! Souhlasím, že se máte velmi rádi a z té obrovské lásky byste i skočili do studny bez záchranného kruhu. Ale myslíte si, že je správné opustit přátele?

Ne, moji milí, to není ta nejsprávnější cesta. Opustit partu a přátele, se kterými se bavíte, znamená vrhnout se do náručí samoty. A pokud by i na začátku mohlo být příjemné trávit čas, "já a ty, ty a já", po určitém čase vás to omrzí. Nevěříte? Zkuste si všimnout těch párů, které vždy potkáváte samotné. Pozorujte jejich pohledy. Jsou opravdu plné štěstí?

Druhá reakce

"Chce, abych odešel z party? Ta se asi zbláznila! Já z party neodejdu. Buď se mému životu přizpůsobí, nebo může odejít." Toto je druhý typ reakce. Druhé STOP!

Předtím jste byli příliš milí, nyní jste příliš odměření. Rozhodnutí, která mají pouze dvě možnosti, nejsou velmi vhodná v situacích, kde je přítomna láska. Než tak tvrdě a provokativně odpovíte, spíše než byste řekli něco, co si možná nemyslíte, zkuste se sami sebe zeptat: "Proč ode mne žádá něco takového absurdního?"

Hledání...

Proč se tedy mnozí z vás potýkají s takovým požadavkem? Co by mohlo být tak ošklivé, hrozné, odstrašující a nebezpečné na partě? Zkusme hledat společně...

Tvoří partu ne právě nejvhodnější společníci? Pak je požadavek oprávněný a vážný. A stojí za to poslechnout!

Chlapec by chtěl, abyste mu věnovala více času, a vy jste stále na procházkách s přítelkyněmi? Požadavek je rozumný. Pak je na vás rozhodnout se, na čem vám více záleží (ale pozor na ukvapené rozhodnutí).

Stěžuje si dívka, že přátelé jejího chlapce nechodí oblečení ve značkových věcech a nejsou dobří ve škole. Požadavek je sporná. Bylo by vhodné společně si o tom promluvit!

Seznam případů by mohl pokračovat. Pro nás však bylo důležité naznačit vám, že mezi trochu hloupými důvody se mohou najít také rozumná a vážná odůvodnění, na základě, kterých byste měli opustit partu.

Ne vždy je totiž tento požadavek diktován egoismem či žárlivostí (často tvrdíme, že je to tak... ale ne vždy!).

Zapamatujte si

Než odpovíte na požadavek opustit partu, uvědomte si:

- Mladý člověk musí dospět a vyžrát ve společenství. Nikdo na světě by neměl žít izolovaně od ostatních. Je tedy správné a hezké, abyste měli mnoho přátel a trávili s nimi dostatek času, aby se vaše přátelství mohlo rozvíjet.
- Zkušenost ve dvojici je stejně důležitá. Je však důležité umět sloučit obě věci: partu i přítele / přítelkyni. Nemožné? Určitě ne. Je třeba mít velmi rádi přátele i svého chlapce či dívku.

A pokud by se přece jen vyskytl nějaký problém, pokud byste měli odlišné pohledy na lásku, přátelství, skupinu, partu... proberte to dříve, než se začnete tahat za vlasy. Neutíkejte před problémem, nehledejte pomoc příliš daleko. Řešení je ve vás!

MINITEST – Co mám dělat?

1. Chce, abych odešel z party

- a) kdoví proč
- b) co si o sobě myslí?
- c) bude dobré, když si o tom promluvíme

2. Tento požadavek mě:

- a) překvapil
- b) ohromil
- c) vystrašil

3. Je možné, že my měl/a pravdu?

- a) určitě ne
- b) a proč ne?
- c) podle mě je to jen žárlivost

4. Možná bych přece jen mohl/mohla z party odejít:

- a) byl/a bych tak šťastný/á
- b) a co bych potom dělal/a bez přátel?
- c) žertujete?

B O D O V Á N Í

	1	2	3	4
a)	5	7	3	5
b)	3	5	7	7
c)	7	3	5	3

Od 12 do 14 bodů

Jste tak trochu "rebelové", ochotnější spíše vyhodit všechno do vzduchu než to trpělivě znovu poskládat. Nechcete opustit partu? Nedělejte to! Ale dříve, než byste se definitivně rozešli s vaším milovaným či milovanou, promluvte si, diskutujte, poslouchejte se.

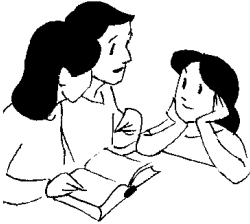
Od 15 do 23 bodů

Jste ještě na rozhraní mezi partou a chlapcem / dívkou. Nevíte, pro koho se rozhodnout... Možná proto, že víte, že je nemožné si vybrat! Přítel a parta jsou dva odlišné světy a potřebujete je oba!

Od 24 do 28 bodů

Víte, že takovým problémům je třeba čelit společným rozhovorem a uvažováním. Dobře. Nenechte se tedy unášet příliš "radikálními" rozhodnutími. Hořce byste toho litovali.

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

34.

I MALÉ VĚCI DĚLEJME S VELKOU LÁSKOU

Učení víry

- Život každého člověka, jakož i jiného stvoření, je posvátný.
- I malé skutky sociální spravedlnosti mají velký význam.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když vám dítě vypráví o sociální nespravedlnosti nebo o problémech životního prostředí, o kterých diskutovali ve škole.
- Když vaše dítě sleduje informace, zprávy nebo dokumenty o hladovějících dětech, válkách, zneužívání životního prostředí a podobně.
- Když se ve vaší farnosti sbírají potraviny pro potřebné.

Frederic Ozanam (1813-1853) byl laickým katolíkem, který žil ve Francii. V roce 1832 zuřila v Paříži cholera, během níž přišlo denně o život 1200 lidí. Frederica hluboce dojmával beznadějný stav rodin, které přišly o otce i mámu a žili na chudých pařížských předměstích, kudy jako student chodíval na univerzitu. Spolu se svými šesti přáteli se rozhodl, že musí něco udělat. Začali tím, že jedné vdově darovali zbytek své zásoby dřeva na zimu. Brzy už Frederic se svými přáteli pomáhal méně šťastným Pařížanům různým způsobem. Někteří lidé se mu posmívali a ptali se: "Jak může sedm mužů něco udělat?" Oni to však dokázali. Nakonec založili společnost a nazvali ji **Společnost svatého Vincenta de Paul**.

Dnes má tato společnost jen v USA sto sedm tisíc členů a v dalších 130 zemích světa dohromady milión členů. Zabezpečují pomoc formou medicínských zásob, potravin pro chudé, poradenstvím, vzdělávacím a výchovným programem a dalšími službami.

I my jsme jako křesťané povoláni starat se o sebe navzájem a o svět, který stvořil Bůh, a to i malými skutky, které jsou součástí našeho každodenního života. Vůbec nemusíme chodit daleko, abychom našli někoho, kdo nás potřebuje; pokud jsme pozorní a vnímaví, příležitostí pomoci máme rovnou pod nosem – ve vlastní rodině, ve škole, ve farnosti, v sousedství a podobně. Řídme se tím, co jednou řekla **Matka Tereza**: "Nemusíme dělat velké věci – stačí dělat malé věci s velkou láskou."

Začátek rozhovoru

Vyprávěj své dceři nebo synovi příběh blahoslaveného Frederica Ozanama nebo někoho jiného, kdo svým životem dokazuje, že i malé skutky lásky mají obrovský význam. Vysvětli dětem, ať neposlouchají ty, kteří pochybují o tom, zda jejich úsilí má vůbec nějaký význam, ony jen ať se snaží udělat to, co je potřeba, v pravý čas a na správném místě. Zkus prodiskutovat se svým dítětem, co by mohlo tento měsíc udělat, aby dokázalo svoji úctu a respekt k lidskému životu.

Jak navázat na téma

Svět tvého dítěte se ustavičně vyvíjí. Začíná více vnímat své vrstevníky, atmosféru ve škole, farní společenství a celkově svět člověka jako takového. Existují určitá témata **sociální nauky Katolické církve**, která ti pomohou správně usměrňovat rozvíjející se vědomí tvého dítěte. Jedním z nich je i "Život a důstojnost člověka", které učí, že život každého člověka je posvátný a musí se s ním zacházet s úctou a důstojností. Sociální nauka Katolické církve je založena na unikátnosti hodnoty a důstojnosti vlastní každému člověku, která ho zároveň vybízí přispívat k společnému dobru.

Pokud máš zkušenosti z této oblasti, vyprávěj svému dítěti, jak se ti možná podařilo posloužit při záchraně lidského života, životního prostředí a podobně. Dělal jsi už někdy smírčího mezi dvěma lidmi nebo skupinami lidí, kteří mezi sebou bojovali? Pomáhal jsi někdy jako dobrovolník uprchlíkům nebo obětem přírodní katastrofy? Snažíš se recyklovat odpad? Pokud budeme v tomto směru

vědomí svého dítěte správně rozvíjet, pomůžeme mu objevit v sobě samém, v druhých lidech a v celých společenstvích lidí tvář živého Boha.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Každý, kdo miluje, je z Boha a zná Boha: 1 Jan 4, 7"

Co na toto téma říká Církev

Lidský život se v tradici Katolické církve odjakživa považuje za posvátný. Jeden z důvodů, proč tak respektujeme důstojnost člověka, je ten, že si lidského života nesmírně vážíme a pokládáme ho za nenahraditelnou hodnotu; přičemž smrt spojujeme s hříchem a život se vším, co je dobré a krásné. Lidský život je nejvyšší formou života na zemi, protože je určen pro věčnost. Církev chrání lidský život před všemi jeho nepřáteli: před vrahy, kteří přímo vykonávají potraty, eutanazie, vraždy, vedou útočné války, jakož i před zabijáky, kteří sice zabíjejí pomaleji, ale se stejnou jistotou, jako jsou bída, hlad, diskriminace, útlak a bezdomovectví.

Lidský život je součástí živého řetězce a katolíci věří, že každý život je posvátný. Mezi všemi formami života existuje vzájemná souvislost, a proto není možné na jedné straně lidský život chránit a na druhé straně zanedbávat nebo nezodpovědně zneužívat zvířata a rostliny. Jsme součástí ekologického živého řetězce, který má původ v Bohu, proto se s Božím stvořením nemůže zacházet špatně, aniž to zároveň nezneuctilo i jeho Stvořitele.

Krátká modlitba s dítětem

Modleme se k Ježíši a poprosme ho, aby nám pomohl s každým člověkem i s ostatním Božím stvořením zacházet jako s něčím, co je posvátné:

Ježíši, děkuji ti, že mi ukazuješ,
jak si vážíš světa
a lidí a všech stvoření v něm.
Pomoz mi vždy žít s ostatními v pokoji.
Amen.

Rok 2017 v našich farnostech

Již více jak měsíc nás dělí od chvíle, kdy skončil rok 2017 a začal rok nový. Připomeňme si v krátkosti, co jsme v roce 2017 prožili.

Farnost Dolní Loučky

- leden - prosinec**   **Adorace a Svátostné požehnání** – první neděli v měsíci Novéna ke sv. Martinovi, v listopadu byla poslední (kromě letních prázdnin).
- 5. 1.**   **Svěcení Tříkrálové vody.**
- 7. 1.**   **Tříkrálová sbírka.**
- 8. 1. a 15. 1.**   **Výstavka betlémů** v pastoračním centru na faře.
- 15. 2.**   **Udělování svátosti pomazání nemocných.**
- 18. 2.**   **Výlet ministrantů s panem farářem do Francie** – kopec Žuráň.
- 1. 3.**   **Popeleční středa** – udělování popelce.
- březen–duben**   **Křížové cesty** – v postní době, v neděli odpoledne s otcem Pavlem v kostele, v pátek v 15:00.
- jarní prázdniny**   **Výlet ministrantů s panem farářem do Moravského krasu.**
- 1. 4.**   **Výlet ministrantů s panem farářem za „dřevěnou nohou“**, kostel ve Křtinách.
- 13. 4. – 15. 4.**   **Velikonoční triduum** – obřadům Zeleného čtvrtku, Velkého pátku a Bílé soboty předsedal P. Jaroslav Rychlý, otec Pavel ve farnosti Žďárec.
- 23. 4.**   **Neděle Božího Milosrdenství** – odpoledne modlitba Korunky a Litaní k Božímu Milosrdenství ve farním kostele.
- 29. 4.**   **Vystoupení romské evangelizační kapely F6** ze Slovenska.
- 30. 4.**   **Žehnáni nového zásahového vozidla a sochy sv. Floriána hasičům.**
- květen**   **Májové pobožnosti** – v neděli odpoledne s otcem Pavlem, v pondělí.
- 6. 5.**   **Diecézní setkání ministrantů v Olomouci.**
- 8. 5.**   **Farní pouť** – Strakonice-Podsrp, Hoštice, Skočice, Putim.

14. 5. **Den matek** na farním dvoře.
16. 6. **Předávání pamětních listů za práci pro farnost** v tišnovském kostele u příležitosti 240. výročí založení brněnské diecéze.
18. 6. **Slavnost Těla a Krve Páně** v Horních Loučkách.
18. 6. **Den otců** na farním dvoře.
25. 6. **První svaté přijímání** dospělých.
5. 7. **Poutní mše svatá u kaple sv. Cyrila a Metoděje ve Skryjích.**
7. 7. – 21. 7. **Tábor pro děti v Bukové u Protivanova**, pro silný déšť předčasně ukončen.
- začátek srpna **Práce u kostela.**
12. 8. **Pouť ke slavnosti Nanebevzetí Panny Marie v Horních Loučkách.**
15. 8. – 20. 8. **Celostátní setkání mládeže v Olomouci.**
20. 8. **První svaté přijímání.**
25. 8. – 27. 8. **Soustředění scholy** v klášteře Rosa Coeli v Dolních Kounicích.
27. 8. **Grilování berana** na farním dvoře.
2. 9. **Pouť ve filiálním kostele sv. Jiljí v Újezdě.**
9. 9. **Pouť u kaple sv. Jiljí v Řikoníně.**
23. 9. **Vzhůru na Merkur!** Výlet ministrantů s panem farářem do Police nad Metují.
29. 9. **Setkání prvokomunikantů s otcem biskupem** na Petrově.
1. 10. **Den seniorů** na farním dvoře.
- říjen
Na základní škole **začala výuka náboženství.**
15. 10. **Poděkování za úrodu.**
15. 10. **Náboženství pro dospělé** – 1. setkání pro rodiče dětí, které v letošním školním roce poprvé přistoupí ke svatému přijímání (asi 7 setkání).
26. 10. **Výlet ministrantů s panem farářem za Monou Lisou** do Pelhřimova.
1. 11. **Dušíčková pobožnost** na hřbitově.
11. 11. **Konec roku ke sv. Martinovi.**
12. 11. **Martinské hody.**
17. 11. **Farní vrabec** v pastoračním centru na faře.
3. 12. **První neděle adventní** – žehnání adventních věnců.
9. 12. **Duchovní obnova s jáhnem Ladislavem Kincem.**

15. 12. a 22. 12. **Rorátní mše svaté** – v době adventní.
31. 12. **Obnova manželských slibů.**
31. 12. **Adorace.**

Farnost Olší

17. 2. Při mši svaté udělována **svátost nemocných.**
18. 2. **Výlet ministrantů s panem farářem do Francie** – kopec Žuráň.
jarní prázdniny **Výlet ministrantů s panem farářem do Moravského krasu.**
3. 3. Při mši svaté udělován **popelce.**
březen – duben V postní době **pobožnost křížové cesty**, v neděli po mši svaté.
1. 4. **Výlet ministrantů s panem farářem za „dřevěnou nohou“**, kostel ve Křtinách.
13. – 17. 4. **Velikonoce.**
23. 4. **Poutní mše svatá ve farním kostele sv. Jiří.**
8. 5. **Pouť pro pomocníky ve farnosti** – Strakonice Podsrp, Hoštice, Skočice, Putim.
11. 6. Při slavnostní mši svaté přistoupily k **prvnímu svatému přijímání** 3 děti.
16. 6. **Předávání pamětních listů za práci pro farnost** v tišnovském kostele u příležitosti 240. výročí založení brněnské diecéze.
18. 6. **Slavnost Těla a Krve Páně.**
5. 7. **Pěší pouť ke kapliče sv. Cyrila a Metoděje ve Skryjích**, poutní mše svatá.
7. 7. – 21. 7. **Tábor pro děti v Bukové u Protivanova**, pro silný déšť předčasně ukončen.
29. 7. **Pouť na Litavě** – sloužena mše svatá u kapličky sv. Anny.
12. 8. **Pouť v Boru** – sloužena mše svatá u kapličky Nanebevzetí Panny Marie.

27. 8. **Žehnání automobilů**, "spanilá jízda" do Pastoračního centra v Dolních Loučkách.
17. 9. **Žehnání hasičského praporu a nového auta JSDH Olší.**
23. 9. **Vzhůru na Merkur!** Výlet ministrantů s panem farářem do Police nad Metují.
- říjen Na základní škole zahájena **výuka náboženství.**
7. 10. **Poutní mše svatá v Moraveckých Pavlovicích** u kapličky Panny Marie Růžencové.
8. 10. **Krojované hody v Olší** spojené s poděkováním za úrodu.
26. 10. **Výlet za Monou Lisou** (do Pelhřimova).
2. 11. **Dušičková pobožnost** na hřbitově.
25. 11. **Poutní mše svatá v Drahoníně** v kapličce zasvěcené Ježíši Kristu Králi.
8. 12. **Návštěva sv. Mikuláše.**
23. 12. Při mši svaté předáno **Betlémské světlo.**
27. 12. **Vánoční zpívání a žehnání vína.**
31. 12. Svátek sv. Rodiny – **obnova manželských slibů.**

Farnost Žďárec

20. 1. **4. farní ples** se konal v Kulturním domě ve Žďárce. K poslechu i k tanci zahrála Bystřická kapela.
16. 2. Při mši svaté udělována **svátost nemocných.**
2. 3. Při mši svaté udělován **popelec.**
- březen – duben V postní době **pobožnost křížové cesty** – v neděli přede mší svatou.
13. – 17. 4. **Velikonoce.**
6. 5. **Ministrantský den pro brněnskou diecézi** v Olomouci.
8. 5. **Pouť pro pomocníky ve farnosti** – Strakonice–Podsrp, Hoštice, Skočice, Putim.
13. 5. **Poutní mše svatá v Lubném.**
27. 5. **Poutní mše svatá ve Vratislávce.**
15. 6. **Slavnost Těla a Krve Páně** zahájila mše svatá v areálu U Sudu. Poté se eucharistický průvod vydal na cestu obcí.

- 16. 6.** **Předávání pamětních listů za práci pro farnost** v tišnovském kostele u příležitosti 240. výročí založení brněnské diecéze.
- 2. 7.** **Poutní mše svatá ve Žďárce.** Obětní dary přinesly dívky v krojích.
- 7. 7. – 21. 7.** **Tábor v Bukové u Protivanova,** pro silný déšť předčasně ukončen.
- 19. 8.** **Poutní mše svatá k slavnosti Nanebevzetí Panny Marie v Tišnovské Nové Vsi.**
- 9. 9.** **Poutní mše svatá u kaple Narození Panny Marie v Rojetíně.**
- 28. 9.** **Poutní mše svatá u kapličky sv. Václava na Ostrově.**
- říjen** Na základní škole byla zahájena **výuka náboženství.**
- 2. 11.** **Dušíčková pobožnost** na hřbitově u hlavního kříže k uctění památky našich drahých zemřelých.
- 3. 12.** **První neděle adventní** – žehnání adventních věnců.
- 3. 12.** Po mši svaté navštívil děti **sv. Mikuláš.**
- 23. 12.** Při mši svaté přineseno do kostela **Betlémské světlo.**
- 31. 12.** Svátek sv. Rodiny – **obnova manželských slibů.**

Poděkování panu faráři

Při pohledu zpět na rok 2017 chceme poděkovat panu faráři otci Pavlovi za vše, co pro nás v loňském roce udělal. Děkujeme mu za vstřícnost, se kterou k farníkům přistupuje, za to, že s nimi dovede prožívat i chvíle uvolnění a společné radosti a veselosti.

Otče Pavle, v den svých narozenin jste nás prosil, abychom se za Vás modlili. Rádi to děláme, víme, že nic potřebnějšího, než je modlitba, Vám nemůžeme dát. Ať Vás Pán chrání a žehná Vám.

Úkony duchovní správy v roce 2017

	Dolní Loučky	Oliší	Žďárec
Křty	Jaroslav Jiří Brabec Ondřej Brabec Rozálie Filomena Kohoutková Petr Sova Adéla Marie Špačková Jan Nečesal Filip Midrla Elen Jana Šafářová	Anežka Fojtíková Veronika Bednářová Jakub Stanislav Hanzal Zita Štarhová Vít Štarha	Norbert Jan Kozák Tomáš Kadlec Tadeáš Kollár
Svatby	Radek Jurný Tereza Čejková Michal Dobeš Ivana Jankovičová Daniel Chlubna Hana Matoušková Vítězslav Burian Jitka Plevačová	Jiří Pavlíček Marcela Lorencová Karel Vojta Dominika Francová	
Pohřby	Marie Kratochvílová Dobroslava Pláteníková Alois Synek Marie Jáchimová Jiří Bradáček Adolf Zika Josef Smejkal	František Prosecký František Hájek Patrik Strnad	Josef Pokorný Marie Šeráková Jaroslav Valík Ladislav Musil Marie Brichtová Alois Pařil Ludvík Záklasník Bohuslav Kouřil Vladimír Havlát

Co jsme prožili

Pout' v Drahoníně

V sobotu 26. listopadu jsme v kapličce Krista Krále uctili našeho patrona mší svatou, kterou celebroidl otec Pavel Křivý. Před mší svatou jsem všechny upozornila na novou sochu Panny Marie, kterou nám věnoval otec Pavel s přáním, abychom se za něj modlili. Je prý rád, že je socha v kapličce v Drahoníně na pěkném místě a přeje si, abychom se o ni pečlivě starali. Většina z nás se za našeho kněze jistě modlí, ale možná nás bude víc. Po mši svaté jsme se společně odebrali do kulturní místnosti obecního úřadu, kde nás čekalo hojné pohoštění a pěkně vyzdobená místnost, o což se postaral náš pan starosta se svými šikovnými pomocníky. Prožili jsme pěkné odpoledne a kdo neměl (nebo si neudělal čas), přišel o krásný zážitek, možnost prožít odpoledne se svými známými nebo přáteli jak při slavnostní mši svaté, tak i ve společnosti nás všech.

Libuše Bednářová

Adventní věnec v Olší rozzářilo Betlémské světlo

Každoročně náš kostel v předvánoční době zdobí krásný adventní věnec. Především děti se pak nemohou dočkat, až na něm budou hořet všechny čtyři svíce, které jsou neklamnou známkou toho, že Vánoce jsou již za dveřmi. Tyto Vánoce však bylo světlo adventního věnce v našem kostele výjimečnější než jindy. Plamínky jeho svíček zářily totiž Betlémským světlem – světlem dovezeným až z dalekého Betléma – z rodiště Ježíše Krista.

Předávání Betlémského světla nám všem zpříjemnily děti z naší farnosti, které si připravily krásný vánoční příběh, který sehrály po mši svaté v kostele. Byl to příběh o světle lásky, víry, míru a především naděje. A přesně takové je

i Betlémské světlo, které jsme si ten večer odnášeli domů, aby nás během vánočních svátků hřálo na duši.

Marta Rémanová

Vánoční zpívání a žehnání vína v Olší

Adeste fideles, O holy night nebo Z archy vypuštěný holoubku, to jsou názvy

jen několika písní, které zazněly 27. prosince 2017 při Vánočním zpívání ve farním kostele sv. Jiří v Olší.

Vystoupení, které si pro nás připravily naše farní zpěvačky, bylo spojené s žehnáním vína, které si mohl každý při této příležitosti donést. A tak jsme tento den před pohádkami

v televizi dali přednost návštěvě krásně vyzdobeného farního kostela, abychom se zaposlouchali do vánočních melodií a užili si tuto kouzelnou atmosféru.

Po skončení vystoupení otec Pavel požehnal přinesená vína a pak už jsme se přesunuli do nově zrekonstruovaných prostor obecního úřadu, kde bylo přichystáno občerstvení. Tam jsme si u sklenky požehnaného vína mohli popovídat a zaspívat si ještě nějakou koledu nebo píseň v doprovodu harmoniky. Nálada v sále byla tak výborná, že se ani nikomu nechtělo do-

mů. Písni přibývalo a vína ubývalo 😊. A tak když jsme se nakonec museli přece jen rozloučit, ve tvářích všech byla vidět spokojenost, že se tato akce povedla 😊.

A. Bednářová

Živý Betlém v Olší

V předvečer svátku Tří králů zhlédli občané Olší a sousedních obcí starodávný biblický příběh o narození Ježíše Krista.

V podmanivé atmosféře světly ozářeného kostela sv. Jiří a po úvodním slovu pana starosty i paní zástupkyně sehrály děti z místní základní a mateřské školy veršovaný živý Betlém.

Za doprovodu vánočních koled a písní se diváci jako by kouzlem ocitli v dávné minulosti a připomenuli si události, které předcházely narození Spasitele.

Na závěr svého vystoupení byly děti odměněny nejen velkým potleskem, ale také poděkováním pana faráře. A samozřejmě nechyběl ani malý dárek pro každého malého herce.

Největší odměnou všem účinkujícím byly ale slzy dojetí v očích rodičů, babiček a dědečků.

J. Kotoučková, Dis.

Farní ples

Pátek 26. ledna byl dnem, kdy se v Kulturním domě ve Žďárce uskutečnil 5. farní ples. Pořádala jej farnost Žďárec ve spolupráci s farnostmi Dolní Loučky a Olší.

Krásně vyzdobený sál se začal plnit ještě před začátkem plesu.

Krátce po 20 hodině si vzal slovo otec Pavel, který všechny srdečně přivítal, popřál příjemnou zábavu a poděkoval pořadatelům za přípravu a organizaci. Pak již dostali prostor Vracovjáci, kteří nám po celý večer příjemně hráli. Už od úvodních tónů se

začal taneční parket plnit tanečními páry.

O půl deváté začalo vystoupení sportovního týmu Stream Dance Dolní Loučky, které se velmi líbilo a končilo za hlasitého potlesku všech přítomných v sále.

Vystoupení sportovního týmu Stream Dance Dolní Loučky

Po několika dalších písničkách pak bylo ohlášeno sólo pro pana faráře. Kapela začala hrát, pan farář však v tu chvíli v sále chyběl. Svému osudu však neunikl. Brzy se v sále znovu objevil a se ctí se zhostil svého úkolu. Vyržel tancovat po celou dobu a skvěle tak zvládl nátlak farnic, které si sním chtěly zatancovat.

Pan farář vydržel tancovat po celou dobu

V sále vládla výborná atmosféra. Přispěla k ní i výborná večeře, chutné cukroví, koláče, dobré víno, ... Připravena byla bohatá tombola. Téměř 200 zúčastněných prožilo velmi zajímavý večer, skutečně krásnou akci. Když Pán Bůh dá, příští rok se můžeme těšit na další, v pořadí již 6. farní ples.

Upřímné poděkování patří všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na přípravě a organizaci 5. farního plesu, všem sponzorům, kteří přispěli hodnotnými dary do tomboly a také těm, kteří pamatovali na přípravu a organizaci ve svých modlitbách.

R. Mašek

Taneční parket byl po celý večer zaplněn

Pohled do historie

V pohledu do historie žďářské farnosti jsme postoupili k roku 1983. Po většinu tohoto roku byl administrátorem farnosti P. Jan Daněk.

1983 (poprvé)

Letos nebyla velká zima a byla poměrně krátká. Na jaře jsme probrali stromy na farské zahradě. Byly vytrhány švestky (10 stromů) ostatní stromy prořezány. Již několik let se v zahradě jen sklízelo. Blíží se den slavnosti – primice. Provedli jsme úklid dvora a vyvezli harampádí za mnoho let soustředění. Vyvezl je pan Sedmidubský a Buňka z Ostrova.

Děvčata ze scholy (má dnes 14 členů včetně mladé varhanice J. Trmalové) pomohly při úpravách zahrádek kolem fary. Pečují o ně v přípravě k primici.

V květnu požádala p. učitelka Hrdličková – varhanice (dnes už 83 let) aby jí duchovní správce propustil. Je zdravotně neschopná a říká, že jí členové sboru opustili. Duchovní správce se rozloučil s p. uč. Hrdličkovou poslední neděli v květnu a předal jí obraz a poděkování za sebe a farnost. Děvčata ze scholy zazpívaly. Zůstala jako varhanice J. TRMALOVÁ. Před primicí se opravila zeď

(starého hřbitova) kolem kostela. Pomohli muži i ženy z Ostrova a 3 muži ze Žďárce.

Primiciant P. Jiří Balabán s bratrem a sestrou doma při požehnání rodičů

Události kolem primice

Primice jáhna Jiřího Balabána bude 3. července 1983. Svěcen bude 26. června v Brně na Petrově. V den svěcení bude ve Žďárce poutní slavnost sv. Petra a Pavla. Příprava 14 dní před primicí duchovní správce každý den mluvil na téma „Kněz a jeho život a služba.“ Farnost se modlila a obětovala sv. přijímání.

Zpracoval: R. Mašek

Páté evangelium

13.

Rozvede-li se někdo se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se cizoložství – ledaže by ta první přestala být krásnou v jeho očích. Kdo se však ožení s rozvedenou, vykoná pravý skutek lásky.

„Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizoložství.“

(Mk 10,11-12)

O pravosti tohoto zlomku máme určité pochybnosti. V celém pátém evangeliu vystupuje Ježíš jako muž velkorysý a velkodušný, ale všechno má přece jen své meze. Zde se obhazuje nejen rozvod, ale rovnou i volná láska. Také zmínka o královně všech ctností, tedy lásce, je v této souvislosti překvapující.

Nemůžeme se proto ubránit podezření (byť nám textová kritika neposkytuje žádné argumenty na jeho podporu), že tyto řádky vepsal do pátého evangelia nějaký škodolibý opisovač, aby celý náš drahocenný rukopis znehodnotil. Ale ať už je tento kratičkový úryvek dílem falzifikátora nebo ne, nemůžeme mu upřít, že se o rozvodu vyjadřuje mimořádně jasně a srozumitelně.

Podle našeho názoru jsou v této oblasti možné pouze dva logické závěry. Buď přijmeme, že manželské spojení vytváří mezi manžely živoucí jednotu dotýkající se nejhlubších základů lidské bytosti, již žádné životní zvraty nemohou narušit – Písmo svaté mluví o „jednom těle“. A pak je zbytečné hledat dramatické, soucit budící případy, které by rozchod ospravedlnily. Stejně jako nelze jen tak zrušit novou bytost, již byl dán život, tak i toto „jedno tělo“ převyšuje vůli lidí, kteří se v ně spojili. Anebo nepřipustíme, že tato nová bytost existuje, a pak je značné pokrytecké vypočítávat okolnosti, za nichž je rozvod ospravedlnitelný. Žádnou vážnější, než nedostatek lásky nenajdeme! Je-li přítomna láska, pak ani to, že je jeden z manželů na doživotí ve vězení či v blázinci, není dostatečný důvod k rozvodu. Chybí-li láska, ani doživotní vězení či blázinec by nedokázaly učinit manželské pouto ještě nesnesitelnějším, než už teď je.

Zkrátka a jednoduše, nechceme-li přijmout přednapoleonskou představu o nerozlučitelnosti manželství, a popřejeme-li tedy sluchu tomuto pátému evangeliu, zůstává jediným čistým, logickým a dokonalým řešením tohoto problému volná láska.

(z knihy *Páté evangelium*, Giacomo Biffi)

Pověry ničící rodiny

Pokračujeme v našem povídání o pověrách, které považujeme možná za legraci, ale přesto jsou vyjádřením našeho odvrácení se od Boha.

Pověry spojené s prací

První jarní orba

Jarní období je bohaté především na zvyky spojené se zemědělskými pracemi a prvním vyháněním dobytka na pastvu. Právě dobytek bylo třeba chránit před zlými silami, zejména čarodějnicemi, které měly odebrat nebo pokazit kravám mléko. Účelem jiných úkonů bylo zase zabezpečit dobytku zdraví a plodnost.

Vyhánění dobytka

Když dobytek přecházel práh stáje, pokropili ho svčenu vodou na ochranu proti čarodějnicím a šlehali ho bodláčím, aby byl pevný a zdravý. Po zádech ho potřeli vajíčkem, aby byl kulatý a zdárně se rozmnožoval.

Chov drůbeže

Příležitostné pověry jarního období se spojují i s chovem drůbeže. Na zahájení nejdůležitějších prací se volily dny považované za šťastné – úterý, čtvrtek, sobota, neděle. Pátek byl nešťastný a pondělí a středa byly považovány za prázdné. Hospodyně volila dny podle toho, zda chtěla mít více slepic nebo kohoutů. Z vajec posazených v tzv. ženské dny, např. v sobotu, měly být slepice, v mužské dny kohouti, kačeři, houseři.

Dožínky

Dožínkové slavnosti jsou zvykem z konce léta a jsou odrazem předkřesťanských obětních slavností. Zvykem bylo nechat na poli buď poslední menší snopek, nebo několik krásnějších klasů. Podle principu parciální magie měly v sobě koncentrovat vegetativní sílu pole.

Stavba domu

Ojedinělou událostí v rodině byla stavba rodinného domu. Pod první roh vložili koření a peníze. Na Oravě a Horehroní dávali i koňskou lebku, která měla ochrannou funkci.

Obětování prvotin

Pověry obětního charakteru mají předkřesťanský původ. Z mnoha zvyků vyplývá, že naši předkové obětovali prvotiny, a to jednak v oblasti chovu hospodářských zvířat, jednak při pěstování plodin. Z původního obětování prvotin vznikla představa, že je pravý vlastník nemá užívat.

(příště pověry na základě kontagiózní a similární magie)

Don Bosko, jehož svátek slavíme 31. ledna měl zvláštní recept na svatost: viz *tajenka*.

C	E	V	O	N	O	V	Z	A	O	N	S	A	J	K	E	I	U	L	P	
K	G	D	A	P	Ě	I	B	A	L	T	S	K	I	C	A	E	E	J	A	
E	A	R	É	I	N	O	B	N	O	B	C	P	R	Ž	A	B	K	A	D	
Č	K	C	Á	E	D	L	O	I	Y	Y	A	A	S	C	H	Á	R	E	B	E
E	I	K	C	Z	C	A	K	N	E	T	L	L	K	Ď	E	O	Š	L	S	
Ř	A	T	S	S	L	I	L	A	S	E	R	K	O	P	C	T	P	E	Á	
T	C	E	R	E	V	T	Č	E	L	M	P	Á	O	K	I	U	K	S	T	
S	Ě	M	Ý	D	L	O	S	N	N	Ř	I	T	P	S	Š	A	E	K	I	
N	K	Š	K	L	M	T	T	E	I	Í	K	Í	Č	E	M	O	A	Í	N	
K	P	Í	I	O	É	E	O	V	Ě	Ž	N	Ý	C	H	N	T	Š	T	P	Y
E	P	O	D	T	U	A	C	H	P	T	E	I	E	A	O	K	O	A	U	Á
Š	V	Y	L	O	M	S	T	A	Ř	Í	K	E	D	I	K	K	Č	P	A	
I	Í	Ý	F	Y	S	Y	E	Z	N	L	Z	H	R	O	U	C	E	N	Í	
T	N	E	T	O	P	M	I	K	E	I	O	Š	Ř	T	P	Y	G	E	A	
N	Á	Z	E	V	R	E	K	T	L	D	K	Í	N	E	M	A	R	Á	N	
A	D	E	P	A	A	T	O	O	I	U	N	A	S	T	M	A	L	J	Y	
R	O	Š	L	T	Š	R	K	T	D	E	I	V	Ě	O	I	N	D	E	X	
F	L	A	O	O	I	N	L	K	B	R	Z	Ř	V	O	U	N	A	K		
A	H	U	L	S	E	E	Í	R	A	D	I	M	A	D	L	A	N	M		
D	E	Ř	T	S	T	Ř	Í	Š	K	A	Č	J	T	T	A	Ž	M	S	T	

ALARM, ANINA, ANTUKA, ASTMA, ASYMETRIE, AUTOR, AUTOŠKOLA, BLESK, BONBONIÉRA, ČTVEREC, ĎÁBEL DRINK, DRTIČ, EGYPT, EKRAAN, ESTÉT, FOUET, FRANTIŠEK, GRÁZL, HLODÁNÍ, IMPOTENT, INDEX, IRSKO, JASNO, JEANS, JIZVA, KABEL, KAMNA, KOLIZE, KOŘÍNEK, KOUSEK, LAPKA, LETOROST, MADAM, MADLA, MANDL, MEČÍK, MECHANIKA, MOŘIČ, MŘÍŽE, MŠICE, MÝDLO, NÁRAMENÍK, NÁZEV, NEDOPALEK, NELAD, ODHODIT, OKRES, OLEÁT, OPÉCI, PADESÁTINY, PÁRTY, PIKNIK, PLUIE, POLYP, POTLESK, PUPÍK, RADIM, REPOT, RIKŠA, ŘVOUN, SEDLO, SKICA, SLUHA, SMOLY, SODÍK, SOKLY, SPRAS, STAŘÍ, STOIK, STŘEČEK, STŘED, STRÍŠKA, ŠKUDLE, ŠUPLE, TEPLO, TĚŠIT, TETOVAT, TOČNA, VĚŽNÝ, VIOLA, VÝTVARNÍK, ZDOBA, ZHROUCENÍ, ZŘENÍ, ZVONOVEC, ŽABKA, ŽINČICE, ŽLUNA

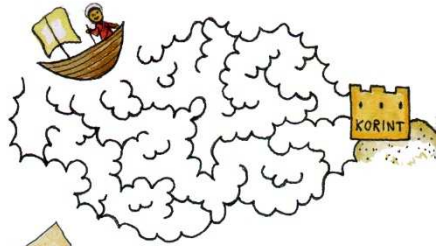
(NE)OBYČEJNÉ
DNY S JEŽÍŠEM

PŘIKÁZÁNÍ LÁSKY

1 Kor 13, 1 – 13

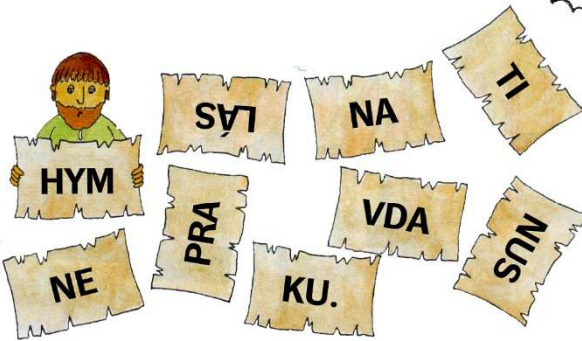
„Vždyť takové označení evangelia nemáme,“ řekneš si. Máš pravdu. Tato zkratka znamená, že jde o list sv. Pavla církvi, která vznikla v řeckém městě Korint. Založil ji sám Pavel na jedné ze svých cest. Hodně cestoval, protože chtěl co největšímu počtu lidí oznámit, že máme Mesiáše, který nás miluje, a který za nás zemřel a vstal z mrtvých.

Která cesta dovede loď apoštola Pavla do Korintu?

Korintánům psal listy, ve kterých jim hlouběji vysvětloval učení Pána Ježíše. Zároveň dával Korintánům praktické rady a pravidla do života. Zachovaly se nám dva Pavlovy listy korintské církvi.

Jak se nazývá citovaná část listu, zjistíš, když poskládáš slova na svítcích, které jsou úplně stejné, jako má čtoucí Korintán v rukách.

V úryvku se říká, že i kdybychom dělali ty nejužasnější věci, ale bez lásky, bylo by to na nic. Napadlo ti někdy, že je škoda, že nezachránil topící se dítě, nebo že jsi nevyhrál světový turnaj v tenisu? Bylo by příjemné vidět své jméno v novinách nebo být na televizní obrazovce. Ale pokud by šlo jen o slávu a chyběla by ti přitom láska, před Bohem by to nemělo žádnou cenu.

Svatá Terezička Ježíškova výstižně shrnula první část tohoto hymnu do věty, která je zobrazená v srdci. Napišes jí česky?

Svatý Pavel postupně vyjmenovává, jaká je láska a jaká naopak není. Ve verších 4-6 se dozvíš, že láska je dobrotivá, že se nechlubí, nemá ráda nepravost, záleží jí na pravdě a je velmi trpělivá. Je jasné, že láska není srdíčko a v něm dvě jména. Je to mnohem víc.

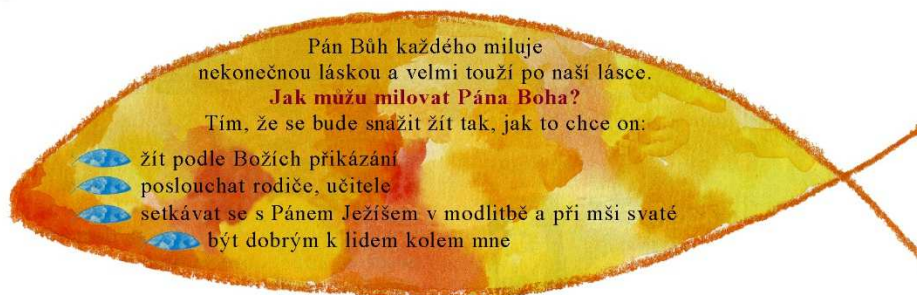

Pán Ježíš nám říká,
že láska je největší přikázání.

Říká:

*Miluj Hospodina, Boha svého,
celým svým srdcem, celou svou duší
a celou svou myslí. To je největší
a první přikázání. Druhé je mu
podobné: Miluj svého bližního
jako sám sebe.*
(Mt 22, 36-39)

Pán Bůh mě nekonečně miluje a já se mám snažit stejně milovat každého člověka. **Jak můžu milovat každého člověka?** Pán Ježíš mi nabízí zlaté pravidlo. **Jeho znění se dozvíš, když správně poskládáš obrázek.**

*Někdy je opravdu těžké milovat tak, jak to chce Pán Ježíš.
Vždyť milovat máš i svého bratra, který tě právě ruší při hraní
oblíbené hry. I spolužáka, kterého nemáš rád a kamarádku,
která tě právě zklamala. Je to opravdu fuška.
Milovat se učíme po celý život. Vdycháš a máš chuť to vzdát?
To by byla chyba!
Pokud chceš zažít velké dobrodružství lásky, začni hned teď.*

Co nás čeká

V církevním životě

Svátost nemocných

Mezi lidmi občas panuje strach z této svátosti. „Kněze nevolejte, ještě neumírám!“ Podobná zvolání uslyšíme tam, kde se svátost nemocných prezentuje jako „poslední pomazání“. Jistěže v mnoha případech doprovází tato svátost poslední okamžiky lidského života. Pomazání nemocných ale není svátostí jen pro ty, kdo se ocitli v krajním ohrožení života a umírají. Příhodná doba pro její přijetí je už tehdy, když věřící začíná být v nebezpečí smrti pro nemoc nebo stáří. Tuto svátost můžeme přijmout i vícekrát ve svém životě. Pomazání má přece nemocného posílit a zachránit. Křesťan může požádat o svaté pomazání, kdykoliv těžce onemocní (míra závažnosti nemoci se posoudí bez zbytečné úzkostlivosti), a stejně tak když se nemoc zhorší. Také je vhodné přijmout tuto svátost před závažným lékařským zákrokem (operací), je-li příčinou této operace nebezpečné onemocnění. Ale svátost nemocných je možno udělit též starým lidem, jejichž síly značně ochabují, i když není přímo vidět nějaká nebezpečná nemoc (od 60 let). Nikdy se nemá přijetí pomazání nemocných zbytečně oddalovat. V našich farnostech se tato svátost bude udělovat:

Dolní Loučky: v pátek 9. února při mši sv. v 7:30

Žďárec: v úterý 13. února při mši sv. v 18:00

Olší: v pátek 9. února při mši sv. v 16:00

Ve světském životě

Pochovávání basy

V sobotu 10. února průvod obcí a večer Pochovávání basy v Orlovně.

Cestománie

Jaké to je za „velkou louží“ v Texasu se dozvíme v prvním setkání farní Cestománie v neděli 18. února v 18:00 v „Garáži“ v Dolních Loučkách.

Poslední slovo mají děti: Bible IV

„Děti, co myslíte, kdo napsal Bibli?“

„Cyril a Metoděj.“

„Bůh slíbil Abrahamovi, že rozmnoží jeho potomstvo jako hvězdy na nebi, jako písek ... a pláží.“

„Josef se stav v Egyptě vysokým královským ... zedníkem.“

(Chlapec si nemohl vzpomenout na slovo „úředníkem“, a po chvíli úporného přemýšlení ze sebe vyhrkl slovo podobně znějící.)

Při zpěvu žalmu:

„Hospodinovy výroky jsou spravedlivé. Sladší jsou nad med, nad šťávu z plastů.“ (místo plástů)

„Frantíku, představ si, že jsi Noe. Řekni nám všem něco o sobě.“

„Jmenuji se Noe. Mám rád Pána Boha s celou svou rodinou. Ostatní lidé velmi hřešili, proto se Bůh rozhodl, že je spláchne vodou potopy. Jen mně a mé rodině vzkázal, že nechceme-li i my být spláchnuti, ať si postavíme loď. Mám za to, že byla jen o málo menší než Titanic, protože ten byl největší na světě. Do lodi jsem poslal svou rodinu a od každého zvířete samečka a samičku, teda lva a lvici, mravence a mravenčici, hada a hadici atd. Ale kuřat bych tam pane faráři, vecpal víc!“

„A proč, Frantíku?“

„Abych si mohl někdy občas ugrilovat!“

„Otec vyhlížel návrat maratónského syna.“

„Kdo jediný zůstal po potopě?“

„Bůh otec.“

„Co chtěl Hospodin po Mojžíšovi z hořícího keře?“

„Aby to uhasil.“

„V čem se zachránil Noe?“

„V auroře.“

(z knihy *Poslední slovo mají děti*)